

Република Србија
Врховни касациони суд
Кзз 1021/2015
02.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Зорана Таталовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету осуђеног Б.Б., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката З.В., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду К 1017/11 – Кв 2057/15 од 10.07.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж2 1539/15 од 13.08.2015. године, у седници већа одржаној дана 02. децембра 2015. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Б. – адвоката З.В. као основан, па се **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажна решења Вишег суда у Београду К 1017/11 – Кв 2057/15 од 10.07.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж2 1539/15 од 13.08.2015. године, тако што Врховни касациони суд Б.Б. осуђеног правноснажном пресудом Вишег суда у Београду К 1017/11 – Кв 1151/14 од 09.05.2014. године на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 4 (четири) месеца, којом пресудом су преиначене у погледу одлуке о казни:

-пресуда Вишег суда у Београду К 1017/11 од 06.04.2012. године, преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж2 3483/12 од 01.10.2012. године, којом је окривљени Б.Б. осуђен на казну затвора у трајању од четири године због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, и

-пресуда Вишег суда у Београду К 764/12 од 11.10.2012. године, преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1235/13 од 18.03.2013. године, којом је окривљени Б.Б. осуђен на казну затвора у трајању од три године и шест месеци због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. ст. 1. и 2. Кривичног законика,

ОСЛОБАЂА од извршења 25% претходно утврђене појединачне казне затвора по правноснажној пресуди Вишег суда у Београду К 1017/11 од

06.04.2012. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж2 3483/12 од 01.10.2012. године,

и то тако што се од појединачно утврђене казне затвора у трајању од четири године због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика **ОСЛОБАЂА** од извршења казне затвора у трајању од 1 (једне) године,

па се **УТВРЂУЈЕ** да је осуђени Б.Б. ослобођен од извршења дела јединствене казне затвора по правноснажној пресуди Вишег суда у Београду К 1017/11 – Кв 1151/14 од 09.05.2014. године у трајању од 1 (једне) године и **ОДРЕЂУЈЕ** да се према осуђеном има извршити остатак јединствене казне затвора у трајању од 6 (шест) година и 4 (четири) месеца, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору и на издржавању казне од 24.08.2011. до 06.04.2012. године, од 08.08.2012. до 11.10.2012. године и од 29.04.2013. године па надаље, по напред наведеним правноснажним пресудама.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду К 1017/11 – Кв 2057/15 од 10.07.2015. године, одређено је да осуђени Б.Б., који је пресудом Вишег суда у Београду К 1017/11 – Кв 1151/14 од 09.05.2014. године, правноснажна дана 02.06.2014. године, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од седам година и четири месеца, не подлеже амнестији.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж2 1539/15 од 13.08.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца осуђеног – адвоката З.В., изјављена против решења Вишег суда у Београду К 1017/11 – Кв 2057/15 од 10.07.2015. године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац осуђеног Б.Б. – адвокат З.В., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. и став 2. ЗКП у вези са чланом 9. Закона о амнестији, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијана решења тако што ће у односу на осуђеног Б.Б. применити Закон о амнестији и ослободити га од дела казне затвора изречене правноснажном пресудом Вишег суда у Београду К 1017/11 од 06.04.2012. године, преиначене пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 3483/12 од 01.10.2012. године у трајању од једне године.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, као и правноснажна решења против којих је захтев поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је основан.

Основано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Б. указује да је правноснажно решење донето уз повреду кривичног закона из члана 485. став 1. тачка 1. и став 2. ЗКП у вези са чланом 3. Закона о амнестији.

Из списка предмета произилази да су пресудом Вишег суда у Београду К 1017/11 – Кв 1151/14 од 09.05.2014. године, правноснажна дана 02.06.2014. године, у поступку спајања казни преиначене у погледу одлуке о казни правноснажна пресуда Вишег суда у Београду К 1017/11 од 06.04.2012. године (преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 3483/12 од 01.10.2012. године), којом је окривљени Б.Б. због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од четири године, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 24.08.2011. до 06.04.2012. године и правноснажна пресуда Вишег суда у Београду К 764/12 од 11.10.2012. године (преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1235/13 од 18.03.2013. године), којом је окривљени због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. ст. 1. и 2. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од три године и шест месеци, а у коју му је урачунато време проведено у притвору од 08.08.2012. до 11.10.2012. године након чега је окривљени Б.Б. осуђен на јединствену казну затвора у трајању од седам година и четири месеца, у коју му је урачунато време проведено у притвору и на издржавању казне од 24.08.2011. до 06.04.2012. године, од 08.08.2012. до 11.10.2012. године и од 29.04.2013. године па надаље.

Закон о амнестији ("Службени гласник РС" 107/2012 од 09.11.2012. године) ступио је на снагу 17.11.2012. године.

Пресуда Вишег суда у Београду К 1017/11 од 06.04.2012. године (преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 3483/12 од 01.10.2012. године), која је у поступку спајања казни преиначена пресудом Вишег суда у Београду К 1017/11 – Кв 1151/14 од 09.05.2014. године, постала је правноснажна дана 01.10.2012. године.

Одредбом члана 1. став 1. Закона о амнестији, прописано је да се ослобађају од извршења 25% изречене казне затвора лица правноснажно осуђена за кривична дела која су прописана законима Републике Србије или су била прописана законима који су престали да важе, а која се на дан ступања на снагу овог закона налазе на издржавању казне затвора у Републици Србији, или још нису ступила на издржавање казне затвора или чији премештај је ради издржавања те казне извршен у иностранство.

Одредбом члана 3. Закона о амнестији, прописано је да се правноснажно осуђена лица, којима је изречена јединствена казна затвора, ослобађају од извршења јединствене казне за проценат ослобођења од извршења казне прописан овим законом, претходно утврђене појединачне казне за кривична дела обухваћена овом амнестијом.

У решењу Вишег суда у Београду К 1017/11 – Кв 2057/15 од 10.07.2015. године, одређено је да осуђени Б.Б. не подлеже амнестији, обзиром да је осуђен пресудом Вишег суда у Београду К 1017/11 – Кв 1151/14 од 09.05.2014. године, а која је постала правноснажна дана 02.06.2014. године, дакле, због тога што је постала правноснажна након ступања на снагу Закона о амнестији.

Апелациони суд у Београду је у побијаном решењу Кж2 1539/15 од 13.08.2015. године овакав став првостепеног суда прихватио као правилан.

Међутим, поступајући на наведени начин, Виши суд у Београду је доносећи побито решење поступио противно одредби члана 3. Закона о амнестији, која одређује да се јединствена казна затвора умањује за проценат ослобођења од извршења претходно утврђене појединачне казне, за кривична дела која су обухваћена амнестијом.

Ово стога што је у конкретном случају појединачна казна затвора у трајању од четири године за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ окривљеном Б.Б. била утврђена правноснажном пресудом Вишег суда у Београду К 1017/11 од 06.04.2012. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 3483/12 од 01.10.2012. године, те која је, дакле, у време ступања на снагу Закона о амнестији била правноснажна, чиме је осуђени испуњавао услове за ослобођење од извршења 25% наведене казне затвора по овој пресуди, сходно одредби члана 1. став 1. и члана 3. Закона о амнестији.

Пресуда којом је у погледу одлуке о казни преиначена напред наведена правноснажна пресуда, без понављања кривичног поступка, у смислу одредбе члана 405. став 1. тачка 1. ЗКП, донета је након ступања на снагу Закона о амнестији, међутим, како је осуђени поднео захтев за амнестију у односу на ту пресуду, то чињеница да иста није била правноснажна пре ступања на снагу Закона о амнестији, не може бити од утицаја на право осуђеног Б.Б. на амнестију од извршења појединачно утврђене казне затвора по правноснажној пресуди за кривично дело на које се амнестија односи.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд налази да је првостепени суд доношењем одлуке да осуђени Б.Б. не подлеже амнестији, учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези са чланом 3. Закона о амнестији на штету осуђеног, коју повреду је учинио и другостепени суд, одбијајући као неосновану жалбу браниоца осуђеног, а што се основано и указује у захтеву за заштиту законитости браниоца осуђеног.

Утврдивши да је захтев основан, Врховни касациони суд је преиначио побито одлуке, тако што је примењујући одредбу члана 3. Закона о амнестији утврдио проценат ослобођења од извршења казне претходно утврђене појединачне казне затвора по пресуди Вишег суда у Београду К 1017/11 од 06.04.2012. године која је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 3483/12 од 01.10.2012. године, која је предмет одлучивања по Закону о амнестији, а која је ушла у састав јединствене казне по пресуди Вишег суда у Београду К 1017/11 – Кв 1151/14 од 09.05.2014. године, те која је постала правноснажна након ступања на снагу Закона о амнестији.

Јединствена казна на коју је осуђен Б.Б. пресудом Вишег суда у Београду К 1017/11 – Кв 1151/14 од 09.05.2014. године у трајању од седам година и четири месеца, састоји се од казне затвора у трајању од четири године, на коју је осуђен пресудом Вишег суда у Београду К 1017/11 од 06.04.2012. године (преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 3483/12 од 01.10.2012. године) те која је, дакле, предмет одлучивања по Закону о амнестији, и од казне затвора у трајању од три године и шест месеци којом је Б.Б. осуђен пресудом Вишег суда у Београду К 764/12 од 11.10.2012. године (преиначена пресудом Апелационог суда

у Београду Кж1 1235/13 од 18.03.2013. године), која није предмет одлучивања по Закону о амнестији, обзиром да је постала правноснажна након ступања на снагу Закона о амнестији.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је утврдио да се претходно утврђена казна затвора по правноснажној пресуди Вишег суда у Београду К 1017/11 од 06.04.2012. године (преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 3483/12 од 01.10.2012. године) има умањити за 25%, те да се према томе осуђени Б.Б. ослобађа од извршења дела ове казне у трајању од једне године. Надаље, када се јединствена казна затвора по пресуди Вишег суда у Београду К 1017/11 – Кв 1151/14 од 09.05.2014. године, у односу на коју је поднет захтев за амнестију, умањи за време ослобођења од извршења напред наведене појединачне казне по пресуди која је била правноснажна у време ступања на снагу Закона о амнестији, то је утврђено да део казне од кога је осуђени Б.Б. ослобођен износи једну годину и да остатак казне који се има извршити износи шест година и четири месеца, у коју казну се осуђеном урачунава време проведено у притвору, као и време на издржавању казне затвора по напред наведеним правноснажним пресудама.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд, донео је одлуку као у изреци, а на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.**

**Председник већа-судија
Веско Крстајић,с.р.**